Печальна донна, в юності урочій,
Залита сяйвом цнот, прийшла туди,
Де Смерть до себе закликав я з шалу.
Побачивши мої журливі очі,
Почувши зойк, безтямний од біди,
Вона, жахнувшись, тяжко заридала.
Тоді прибігла інших донн навала,
Щоб вгамувати плач її тяжкий.
Звеліли вийти їй,
Мене ж обстали, журні, темно вбрані
Одна рекла: "Не спи!", а інша пані:
"Чому смутний?" — спитала.
Розвіявши примари сонні, я
Покликав гучно донну на ім'я.

Захрип мій голос, бо його зламали
Ридання, горе, стогони журби,
Тому мій клич збагнув я тільки сам.
Проте мені і гірко, й прикро стало,-
Адже ж Любові я завдав ганьби.
І знов на ложе я схилився там,
Охоплений палючим каяттям.
Злякав тих донн мій помертвілий вид.
"Його потішить слід!" —
Вони одна до другої казали,
Тоді мене спитали:
"Які примари бачив ти, аж зблід?"
Я відповів, позбувшися нестями:
"Не критимусь, о донни, перед вами!"

Я думав про життя своє злиденне,
Яка його коротка течія,
І плакала Любов у серці в мене.
Окрило душу почуття шалене,

І я зітхнув, і в серці мовив я:
"Настане день і вмре прекрасна донна!"
В душі відчувши горе невтоленне,
Склепив я очі й зморено поник,
І дух життя утік.
І плутались в дрімоті думи тьмаві,
І бачив я в уяві,
Немов юрба безумних донн безсонна
До мене йде,— нема їх шалу меж.
І кожна з них гукає: "Вмреш ти! Вмреш!"

Узрів я речі дивні і жахливі
У маренні своєму, в маячні.
Ввижалось, наче десь в якійсь країні
Дорогою біжать безумні діви
З розпатланими косами, сумні,
І мечуть стріли — пломені невпинні.
Я бачив, як поволі чорні тіні
Вгорнули сонце, а зірки засяли,-
І всі вони ридали,
Разила птиць в стрімкім польоті смерть,
Земна здригалась твердь
І муж блідий з'явився в тій хвилині
Й сказав: "Стривай! Невже не знаєш ти,
Що вмерла донна — образ красоти?"

Підніс я очі, повні сліз, угору
І там побачив білий, наче манна,
Гурт ангелів, який злітав у вись.
Поперед них хмаринка йшла прозора,
І всі, обставши хмарку ту, неслись
У височінь, співаючи: "Осанна!"
Любов рекла: "Мадонна осіянна
Ось тут лежить. Поглянь же, підійди!"

Я підійшов туди
І вгледів лик мадонни просіялий.

Вже донни застеляли
Її серпанком, білим бездоганно.
Так ясно сяяв вид її в труні,
Немов вона казала: "Мир мені".
Зазнав стражденний дух мій супокою.
Побачивши її спокійний лик;
Кажу: "Мені ти, смерте, люба нині,
Бо стала й ти ласкавою такою,
Оволодівши донною навік.
І в неї вчившись ласки, не гордині,
Покірний я тобі, як господині,-
Прийди ж, яви помогу рятівничу,
Тебе всім серцем кличу!"
Пішов я звідти в горі й тяготі
І сам на самоті
Пророк, вдивившись в небеса промінні:
"Блаженний, хто, душе, тебе узрів!"
Тут, дяка вам, ваш клич мене збудив.